

[Jørgen Jørgensen.]

andre en Kornordning, maa ogsaa tage Medansvaret, naar deres Synspunkter er opfyldt i det Lovforslag, der foreligger her.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen taler om Usikkerheden i Regeringen. Jeg tror, at ude i Befolkningen har man et vist Indtryk af, at der er andre Steder, som det ærede Medlem maaske nøjere kender, hersker en vis Usikkerhed.

Naar det ærede Medlem stærkt beklager sig over, at Skatterne stiger i Kommunerne, kunde dertil maaske siges, at de stiger formentlig ikke mere, end de maa stige i Henhold til de Love, som det ærede Medlem selv her har stemt for.

Naar det ærede Medlem siger, at den Renteordning, der er gennemført i Sønderjylland, har ikke afskaffet Krisen dernede, saa er det vistnok rigtigt. Men det er jo ogsaa rigtigt, at hvis en lignende Renteordning var gennemført i det øvrige Land, saa vilde en meget stor Del af de Landmænd, der nu sidder i store Vanskeligheder, være kommet ud over de Vanskeligheder, og saa vilde adskilligt af den Uro, der findes i Landbrugskredse, ikke være til Stede mere.

Jeg skal om de to Dagsordener, der foreligger til Behandling, kun sige, at den Dagsorden, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har stillet, kan vi naturligvis ikke stemme for, fordi den er fuldkommen fjernt fra den Verden, vi lever i, og i fuldkommen Uoverensstemmelse med den Stilling, ogsaa Retsforbundet har indtaget. Og den Dagsorden, som er stillet af Det frie Folkeparti, kan vi heller ikke stemme for. Den Definition af at sikre Produktionsprisen, som man fra Partiets Side her har givet, er efter min Mening helt uden saglig Begrundelse, fordi man ikke kan sige, hvad Produktionsprisen er, om den udfindes paa Grundlag af den Gæld, der svarer til Ejendommens Værdi plus 20 pCt., eller om Produktionsprisen svarer til Værdien, naar man skylder Halvdelen af Ejendommens Værdi bort. Jeg anbefaler, at man stemmer imod de to Dagsordener, og anbefaler, at man stemmer for det Forslag, der er til Behandling, og som jeg haaber bliver Indledningen til, at Rigsdagens Partier kan samles om en Lovgivning, som kan være til Hjælp for det Landbrug, der i dette Øjeblik er meget vanskeligt stillet.

Formanden: Af Hensyn til den fremrykkede Tid vil jeg meget henstille til efterfølgende Talere at fatte sig kortest muligt og i størst mulig Grad at samle deres Ud-

talelser om den Sag, der her foreligger til Behandling, nemlig Kornlovsforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet for en kort Bemærkning, er den Afbrydelse, indeholdende Ordet „Kaffe“, som kom fra det ærede Medlem Hr. Fuglsang for et Øjeblik siden.

Man har jo set i Bladene, specielt i Venstreblade, en meget stærk Kritik af, at Fællesforeningen maatte betale en meget stor Pris, en Overpris kalder man det, for den Kaffe, den opkøbte i et vist bestemt Tidsrum. Der er nu det mærkværdige, at det siges bestemt, og det er ogsaa sagt offentligt, at nogenlunde umiddelbart efter at det gennem Overvejelser i Valutanævnet blev klart, at Kaffeimporten skulde skæres stærkt ned — stærkere end den i øvrigt blev skaaret ned —, gik Fællesforeningen ud i Markedet i Danmark og købte Kaffe op i stor Stil. Der var nu ikke noget underligt i, at de, der havde Kaffe hjemme, naar man regnede med, at Markedet vilde strammes meget stærkt, satte Prisen i Vejret. Men der var maaske noget mærkeligt i, at en enkelt kapitalstærk Faktor, en højkapitalistisk Faktor som Fællesforeningen, i et saadant givet Øjeblik gav sig til at hamstre, og jeg kan ikke se, at Fællesforeningen har nogen som helst Grund til at beklage sig over, at den maaske brændte Fingrene paa den Hamstring, fordi Nedskæringen ikke blev saa stor, som det var ventet. Har Fællesforeningen altsaa haft Tab paa den Spekulation, saa under jeg den rigtig godt det Tab, og jeg tror, man skal holde op med fra visse Sider at kritisere Regeringen og Administrationen og Valutaordningen, i hvert Fald med Henblik paa Emnet Kaffe og Fællesforeningen.

Formanden: Jeg vil henstille, at man her i Tinget bevarer den gode, gamle Skik, at det kun er Udtalelser fra Tingets Talerstol, der giver ærede Medlemmer Anledning til at forlange Ordet for korte Bemærkninger. Hvis man skal ind paa dette, at man paa Grundlag af en eller anden Bemærkning, der falder fra Medlemmer ude i Salen, skal til at holde Taler, saa kommer vi alt for langt ud.

Oluf Pedersen: Jeg stillede i min Tale det Spørgsmaal, om der var nogle Medlemmer af dette Ting, som mente, at det var muligt at løse Krisen, naar vi stod med en